

Comentariul poeziei Izgonirea lui Prometeu scrisa de Alexandru Philippide - a cincea parte

Nefericit purtand impetuos orgoliul superb al zbaterii ce l-a stigmatizat echivalandu-i traiectoria cu o izgonire ("Si-asa, din izgonire-n izgonire/ sa-mi port prin Haos rasul meu stingher"), o exilare in spatii uranice, ascultand chemarea absolutului cel va absorbi irevocabil, prometeu isi inlesneste despartirea de cotingent.

(In Cantecul nimanui, poetul va relua motivul calatoriei intr-un cer pustiu: "Mi-e sufletul o rariure de statui/ Le-aud cum cad, farama cu farama/ vecii de vis in mine se darama/ Facii aprinse-n templul nimanui")

Departe de a fi un invins, Prometeu este Demiurgul lucid, dar nu indiferent in care a devenit detectabil germenul ambicios al creatiei, este "intruparea razvratirii spre libertate, tradata necontenit in lunga experienta istorica a omenirii" (T. Vianu).

Daca autorul insusi era stapanit de aspiratii solare, este firesc ca personajul sau sa acceada spre astrul zilei in temerara-i incercare de a cuceri vesnicia. Avantul spre lumina metamorfozata in vartej clocotitor, speranta in cristalizarea sacralului pentru care a fost zamislit, rezistenta demna in fata urii si a prostiei semenilor fac din prometeu un erou de tragedie antica, remarcabil prin nobletea idealului:

"Si-acum - intr-un vartej clocotitor,
ca un vulcan lumina-n mine fiarba!
Avant, o, Cer! o, vant, aripi! sa zbor!
Sa simt cum creste-n mine Nemarginirea oarba...
Bulboana soarelui clocotitor
pe vesnicie sa ma soarba!"

Detasat de proiectia sa in multime, personajul are ragazul constatarii ca si acum, in pofida evidentelor, urlatul multimii i se adreseaza Atotputernicului a carui cadere a devenit previzibila:

"Urlati!... In deznadejdea voastra nu e Decat izbanda strigatului meu, Care de-a pururi tot mai sus se suie, Din cer in cer! Din Dumnezeu in Dumnezeu!"

"Golul" care-l inghite pe vizionar i se reveleaza multimii intru toata grozavia" blestemul "asteptarilor eterne" s-a implinit si lumea prea mica a pamantului este sortita sa nu-si afle izbavirea.

Titanul Prometeu se va retrage nu in glacial, ca Luceafarul eminescian, ci in incandescentul astral, metafora superba a daruirii perpetue si sacrificiului neconditionat.